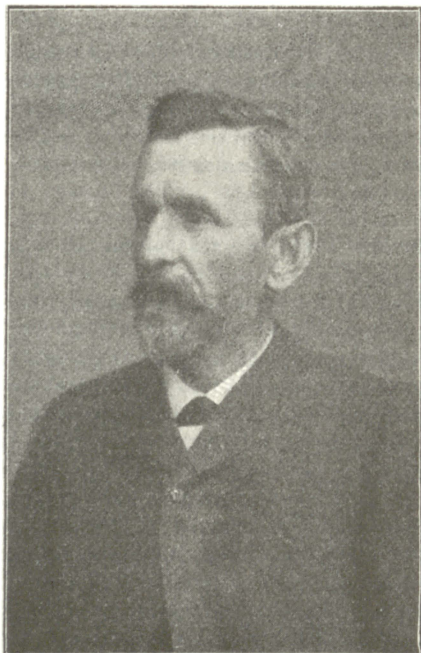

NEKROLOGIA.

Władysław Zajączkowski.

W dniu 7 października zakończył życie we Lwowie Władysław Wojciech Zajączkowski, profesor matematyki w Szkole politechnicznej we Lwowie. Urodzony dnia 12 kwietnia 1837 r. w mieście Strzyżowie w Galicyi, kształcił się Zajączkowski najprzód w szkołach w Rzeszowie, następnie przeniósł się do Krakowa, gdzie w r. 1855 ukończył gimnazjum Ś-tej Anny. Wstąpiwszy na wydział filozoficzny uniwersytetu Jagiellońskiego, słuchał wykładów

matematyki u Steczkowskiego, fizyki u Kuczyńskiego, astronomii u Weissiego. Po ukończeniu studiów, był od r. 1858—1861 asystentem prof. Kuczyńskiego; po złożeniu zaś rozprawy „O stosunkach barometrycznych Krakowa”, uzyskał stopień doktora filozofii, habilitował się w r. 1862 jako docent prywatny matematyki przy Uniwersytecie. W czasie

pełnienia tych obowiązków wyjeżdżał na studia naukowe do uniwersytetów w Getyndze, Berlinie i Wiedniu. W r. 1865 rozpoczął wykłady w Szkole Głównej, gdzie początkowo jako adjunkt, a następnie jako profesor nadzwyczajny wykładał mechanikę analityczną, geometrię analityczną i części rachunku wyższego. Po przekształceniu Szkoły Głównej na uniwersytet, wykładał w tym ostatnim matematykę, jako p. o. docenta etatowego aż do roku 1872. Powołany do Lwowa na katedrę zwyczajną matematyki do Akademii technicznej, dziś Szkoły Politechnicznej, pozostał na tem stanowisku do zgonu. W latach 1878/9 i 1885/6 sprawował urząd rektora tej szkoły. Od roku 1886 do 1891 był członkiem Rady szkolnej krajowej. Przez czas krótki był docentem prywatnym matematyki w Uniwersytecie lwowskim.

Zajączkowski był od r. 1867 członkiem korespondentem b. Towarzystwa Naukowego Krakowskiego, od r. 1873 członkiem korespondentem, a od r. 1891 członkiem czynnym Akademii Umiejętności w Krakowie. W r. 1873 był obrany na członka-korespondenta b. Towarzystwa Nauk ścisłych w Paryżu.

Specyalnością zmarłego była teoria równań różniczkowych.

Ogłosił drukiem prace następujące ¹⁾:

1) O stosunkach barometrycznych Krakowa. Rozprawa na stopień doktora fil. Uniw. Jagiell. Roczn. Tow. Nauk. Krak., 1864.

2) Teorya funkcyi potencyalnej, przyczynek do fizyki matematycznej. Kraków 2°, str. 40, 1864.

3) Zur Rotation eines festen Körpers. Grunert's Archiv der Mathem., t. XLVI stron. 1866.

4) Beweis eines die Pfaff'sche Integrationsmethode betreffenden Lehrsatzes, tamże tom XLVII, 3 str., 1867.

5) Przyczynek do teoryi największości i najmniejszości funkcyj zależnych od iluokolwiek ilości zmiennych. Roczn. Tow. Nauk. Krak. 1867.

6) Teorya równań różniczkowych o pochodnych cząstkowych rzędu 1-go. Rozprawa na stopień doktora filozofii Szkoły Głównej Warszawskiej 8°, str. IV, 82, 1867.

7) Zur Integrationsmethode eines Systems linearer partieller Differentialgleichungen. Grunert's Archiv, stron 12, 1870.

Toż samo obszerniej po rosyjsku w „Lzwiestjach“ Uniwersytetu Warszawskiego 1871.

Toż samo po polsku w Rocznikach Towarzystwa nauk Krakowskiego (stron 32), 1872.

8) O związku matematyki z innymi gałęziami wiedzy ludzkiej. Mowa na uroczyste otwarcie roku szkolnego w Akademii technicznej. Lwów 1872.

¹⁾ Spis ten, być może, jest niezupełny o tyle, o ile prócz wymienionych w nim prac, Zajączkowski ogłosił jeszcze niektóre artykuły dydaktyczne, sprawozdania, notatki i t. d.

9) Uwaga, odnosząca się do teorii osobliwych całek równań różniczkowych rzędu 1-go (po rosyjsku) w „Izwiestjach“ Uniwersytetu Warszawsk. 1872.

10) Teorya rozwiązań osobliwych równań różniczkowych zwyczajnych rzędu jakiegokolwiek. Pam. Akad. Umiej. I, 1873.

11) Beitrag zur Theorie der singulären Lösungen gewöhnlicher Differentialgleichungen 1-er Ordnung, str. 5, 1875.

12) O równaniu różniczkowym $X_1 dx_1 \dots + X_n dx_n$ całkownalnym przez jedno równanie pierwotne, stron 14. Pam. Towarz. Nauk ścisłych w Paryżu VI, 1875.

13) Teorya ogólna rozwiązań osobliwych równań różniczkowych zwyczajnych. Pam. Akad. Umiej. III, 1877.

14) Wykład nauki o równaniach różniczkowych. 8°, XII i 904. Paryż 1877. Wydanie Tow. Nauk ścisłych.

15) O pewnej własności pfaffianu. Rozprawy Akad. Um. w Krakowie, str. 67—74, 1880.

16) A theorem relating to Pfaffians. Messenger of Mathematics (2), X, str. 36—37, 1880.

17) Teorya wyznaczników o p wymiarach, str. 33. Pam. Akad. Umiej. w Krakowie VI, 1881.

18) Teorya form kwadratowych. Pam. Ak. Umiej. w Krakowie IX, 1884.

19) Geometyra analityczna, str. XXXIV, 511. Warszawa 1884. Jest to tom I-y, seryi IV-ej „Biblioteki matematyczno-fizycznej“, wydawanej z pomocy Kasy Mianowskiego.

20) Zasady Algebry wyższej 8°, str. XII, 286. Lwów 1884.

21) Teorya Fuchsa równań różniczkowych liniowych i jednorodnych z jedną zmienną niezależną, str. 47. Pam. Akad. Um. w Krakowie, t. XIII, 1886.

22) Lekcyja arytmetyki w klasie I-ej. „Muzeum“, organ nauczycieli szkół wyższych. Lwów 1886, str. 598—605.

23) Początki arytmetyki do użytku szkół średnich zastosowane. Na I-ą i II-gą klasę. Lwów 1887, 8-ka, str. 135.

24) Początki arytmetyki i algebry. zastosował do użytku... Część II na III i IV klasę. Lwów 1888, w 8-ce, str. III i 159.

Powyzsze dwa dziełka wyszły w kilku wydaniach.

25) Kanony logarytmów H. Wrońskiego. wydał S. Dickstein. Sprawozdanie w czasopiśmie „Muzeum“. Rok 1890, str. 595—599.

26) C. K. Szkoła Politechniczna we Lwowie. Rys historyczny jej założenia i rozwoju, tudzież stan jej obecny 8°, str. 169. Lwów 1894.

27) O inwolucyi par punktów na tworzących powierzchni prostokreślnej skośnej. Rozprawy Akad. Um. w Krakowie, t. XXXII, 1896, str. 12.

S. D.

Her mann Schapira prof. matematyk w uniwersytecie heidelberskim, zmarł dnia 19 maja 1898 r. Urodził się dnia 16 sierpnia 1840 r. w Erswilken, niedaleko Taganrogu. Jako młodzieniec oddawał się studjom teologi-

cznym. Dopiero w roku 1868 rozpoczął studia matematyczne w „Gewerbe Akademie“ w Berlinie; lecz zmuszony je przerwać, osiadł w 1871 roku w Odesis. W roku 1878 powrócił znów do pracy naukowej i pojechał do Heidelberga, gdzie pozyskał stopień doktora, habilitował się na docenta i w roku 1887 otrzymał godność profesorską. Jego główne prace odnoszą się do teorii tak zwanych k o f u n k c y j i do teorii i t e r a c y j. W przedmiocie tym pozostawił pewną liczbę rozpraw i dzieło główne niedokończone. Wydał też w druku rękopis geometrii hebrajskiej Miszmath Ha-Midot, przechowywany w Bibliotece monachijskiej. Zmarły był entuzjastycznym wielbicielem nauki i człowiekiem w poglądach swych nawskroś idealistycznym.

W dniu 15 września r. b. zakończył życie w Warszawie Wacław Krauze (urodzony w 1862 r), nauczyciel matematyki w szkole średniej mechaniczno-technicznej. Zmarły był autorem dwóch artykułów ogłoszonych w „Pracach matematyczno-fizycznych“, p. t. „Metoda teleologiczna Hoene-Wrońskiego“ (t. III, 1891), „Teorya różniczek wykładniczych“ (t. V, 1893).

Dnia 19 października r. b. zmarł w Warszawie w 35 roku życia Stefan Stetkiewicz, tłumacz dzieła Jamiessona p. t.: „Nauka elektryczności i magnetyzmu“ (2 tomy. Warszawa 1897) oraz autor wielu artykułów treści fizycznej i technicznej we „Wszechświecie“ i „Przeglądzie technicznym“.

K R O N I K A.

Akademia Umiejętności w Krakowie. Wydział matematyczno-przyrodniczy¹⁾. Na posiedzeniu, odbytem d. 3 kwietnia r. b. pod przewodnictwem prof. F. K i e u t z a, czł. B r o w i e z wniósł własną pracę p. t. „O zjawiskach krystalizacji w komórce wątrobniej“; czł. N a t a n s o n referuje o pracy M. P. R u d z k i e g'o p. t. „O pewnym zjawisku podobnym do dyspersji optycznej“. Zastanawiając się nad trzęsieniem ziemi, autor dochodzi do wniosku, że podczas rozchodzenia się fal seismicznych, zachodzą zjawiska podobne do zjawisk, znanych w optyce pod nazwą dyspersji. Prę-
d-

¹⁾ Według „Sprawozdań z czynności i posiedzeń Akademii Umiejętności w Krakowie“.